Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція пôдъ ч. 13 улиця Жулиньского.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 84. Субота 13 (25) Цвѣтня 1891. **Рôкъ I.**

Наше купецтво.

Гляньте нинѣ по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ. Всюды въ нихъ глухо и пусто; торгу нѣякого, склепы всюды позамыканй. Лишь по бôльшихъ мѣстахъ де-не-де оденъ або два, а вже богато, кôлька склепôвъ. Дивно бы выдалось тому, хто бы въ теперѣшну пору зъ далекого краю заѣхавъ до якого небудь зъ нашихъ мѣстъ. Мимо волѣ спытавъ бы вôнъ: Що се такого, що у васъ нинѣ анѣ слѣду якогось торгу въ мѣстѣ? Прецѣ нема нѣякого свята. А яку почувъ бы вôнъ на се вôдповѣдь?—Якъ то не ма нѣякого свята? у насъ прецѣ нинѣ жидôвскй свята и тому то нема нѣякого торгу.— Вôдповѣдь коротка и ясна, а характеризуе найлѣпше нашй вôдносины купецкй. Вся торговля. дрôбна и гуртовна спочивае въ рукахъ жидôвскихъ. Жидôвске купецтво розтягнуло одну велику сѣть надъ цѣлымъ нашимъ краемъ и въ нѣмъ запанувало.

Здавалось бы зъ разу — и такъ загально думають — що причиною сихъ вôдносинъ торговельныхъ у насъ самй таки жиды, а однакожь оно не зовсѣмъ такъ. Правда, що жиды, то люде рухливй и проворнй; що мѣжь ними суть декотрй, що не лякають ся нѣчого, хочь бы иногдѣ и противъ совѣсти та Божого и людского права дѣлати; але зъ другои стороны и байдужнôсть, лѣнивство та наклôнъ до спокôйного, одностайного и не вымагаючого богато придумуваня житя зъ нашои стороны не мало причинили ся до вытвореня тыхъ вôдносинъ. Не розбираймо богато причинъ, задля якихъ наше давне купецтво и крамарство по мѣстахъ упало, а придивѣмъ ся лишь теперѣшнымъ вôдносинамъ. Нинѣ ледви хто середъ насъ знайде ся, котрый зважить ся взятись до торговлѣ. А чому? Бо торговля змушуе чоловѣка безустанно придумувати, заставляе его нинѣ думати о завтру, и такъ розкладати свою роботу, такъ вести дѣло, щобы можна кождои хвилѣ на свое выйти и не попасти въ бѣду та нужду. При торговли годѣ сказати: „якось то буде“ и рôвнодушно чекати, ажь дѣло само собою якось уложить ся, все одно чи въ нашу користь чи некористь; торговля вымагае рухливости и проворности а передовсѣмъ и трохи бôльшои просвѣты а бодай письменности, якъ та, яка есть у насъ. Але ще не дивуватись бы тому, коли бъ торговлѣ бояли ся лишь люде мало або и зовсѣмъ не просвѣченй; для тыхъ торговля очевидно трудна рѣчь. Однакожь на диво боить ся торговлѣ наша такъ звана середна кляса далеко бôльше, якъ кляса низша. Середна кляса у насъ уважае торговлю, коли вже не за щось понижаючого, то бодай за такъ мало забезпечаючого чоловѣкови будучнôсть, що нѣякъ не хоче на ню пускати ся и волить брати ся до фаху, котрый хочь дуже маленько хôсна приносить, то бодай дае безъ роздумуваня о завтрѣшнôмъ дни вôдъ першого до першого спокôйно жити. Дуже маленько знайдесь у насъ родичѣвъ, котрй бы самй схотѣли способити своихъ дѣтей до купецтва, бо боять ся о ихъ судьбу, а коли то роблять, то хиба лишь въ крайнôй потребѣ. Отъ и одна зъ найважнѣйшихъ причинъ, задля якихъ у насъ купецтво не може розвинути ся и спочивае выключно въ рукахъ жидôвскихъ.

Другою немаловажною причиною есть и то, що у насъ нема солідарности, нема почутя якоись спôльности. Хочь и суть вже по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ христіяньскй склепы або и крамы по селахъ, то мы якось не памятаемо на то, щобы ихъ пôддержувати, не памятаемо на то, щобы свои у своихъ купували. Христіяньске купецтво знаходить у насъ загально дуже слабу пôдпору. Правда, що годѣ комусь казати, щобы не купувавъ тамъ, де ему догôднѣйше; але кôлькожь то случаѣвъ буває, що не купуемо у нашихъ людей лишь зъ тои простои причины, що намъ соромно, або таки просто не можемо зъ нашими людьми торгувати ся, такъ, якъ зъ жидами, а до чого мы зъ давенъ давна такъ дуже навыкли!

Задля святои землѣ.

Стежка передъ хатою.

(Повѣсть Севера).

(Дальше).

Побачивъ ростучу при дорозѣ вербу, вытявъ зъ неи *жидикомъ* гладкій прутъ, зробивъ сопѣвку и, оперши ся объ дерево, выгрававъ сумно.

— Уже тй лайдаки на ваблене грають, вôдозвала ся Гулиха. — А може то той... Най я его здыблю, кости му поломлю!...

Поставила куфѣль пôдôйшла до вôкна, а потôмъ подивилась на дочку. Научена запанувати надъ собою дѣвчина, выдержала поглядъ матери.

— Бо ты собѣ мыслишь, що они може залюблюють ся въ твои зѣрки, — засмѣялась.

— Нѣчо собѣ не мышлю, — вôдворкнула Марина. Материньска насмѣшка еи дуже заболѣла.

Сопѣвка вже тужила, продираючись у внутро хаты. Въ старôй кровь кипѣла, злôсть ся змагала.

— Дамъ я тобѣ гране! — закричала, грозячи крôзь вôкно. — Бери скопець, та махай до стайнѣ, — промовила до доньки.

Дѣвчина выбѣгла, стара за нею, та замѣсть до стайнѣ пôйшла за голосомъ сопѣвки.

Антошко побачивъ еи здалека, пôзнавъ, подавъ ся за дерево, перебѣгъ пôдъ друге й зновъ почавъ грати. Стара ишла смѣло, приспѣшуючи хôдъ, хлопець присѣвъ за корчь вôльшины и гравъ завзято. Стара, вымахуючи руками, ишла напередъ, хлопець хильцюючи по земли, вхопивъ ся у вôльшину и гравъ. Стара станула на окраинѣ корчѣвъ.

— А де ты тамъ? — крикнула.

— Осьде, матусю! — вôдповѣвъ, змѣняючи голосъ; ходѣть сюда, нѣхто насъ не увидить!...

— Я тобѣ пôйду — закричала въ злости.

— А я могу? Нехай люде увидятъ...

Стара вôдчахнула напрасно гилю и скочила напередъ.

— Отуды матусю, туды, пискотѣвъ Антошко, подаючись въ корчѣ.

— А покажижь ся! — вередилась баба.

— А щожь бо, не видите мене? Протрѣть слѣпаки, ачейже не зѣркають, якъ у Марины? Ану поспѣшѣть ся та дайте менѣ губки, а незабаромъ буде й весѣля.

Стара остовпѣла, въ ухахъ ѣй заграло. Антошко запѣявъ дико, нелюдскимъ голосомъ. Она почала уступатись въ задъ, Антошко смѣявъ ся чортячимъ голосомъ.

— Я тебе научу, лайдаку! — кликнула, здобуваючи ся на вôдвагу.

Чортячій смѣхъ бôльшавъ и наближавъ ся, повтаряючись вôдгомономъ, старôй потемнѣло въ очахъ, зробилось страшно на серци. Завернула ся и утѣкала що стало силы, чортячій смѣхъ и дике, прораэливе пѣяне гналось за нею ажь до дверей стайнѣ.

— Зъявлю ся я зъявлю, та й весѣле справлю... гі — гі — гі — гу, га!

Заскрипѣли дверѣ вôдъ стайнѣ, вбѣгла стара и, задыхана, оперла ся до стовпа. Дѣвчина схопилась, пôдбѣгла изъ скôпцемъ до матери. Стара вôддыхаючи тяжко, вхопила скопець и пила душкомъ.

— Той лайдакъ! шибеникъ! Дамъ я ему!— Закричала грôзно.

— Хто? — поспытала Марина.

— Хто?—крикнула, впадаючи въ злôсть;— не удавай зъ себе дурну, бо отсей скопець полупаю на твоѣй головѣ.

— Я нѣчо не знаю! — промовила перелякана дѣвчина.

— Той, що зъ нимъ ты грошѣ материньскй пропила въ коршмѣ.

— Антошко?... его нема, — сказала, — вôнъ передъ дощемъ поѣхавъ зъ ґонтами до Тарнова.

Иншимъ разомъ була бы мати еи збила за тй точнй вѣсти, куды обертае ся Антошко, але теперь белендѣла якъ бы до себе:

— Нема его?... нема?...

— Нема, мамуне!

— „Незабаромъ весѣле“ — пригадала собѣ; морозъ перебѣгъ по тѣлѣ, чортячій смѣхъ звенѣвъ въ еи ухахъ. Перехрестилась и сплюнула.

— А щожь то, мамуне?

— Нѣчо, — вôдповѣла, силуючи ся на спокôй.

Щось замлоѣло мене въ серединѣ, а се гране на сопѣвцѣ здавало ся менѣ, що то того шибеника, Антошка.

Дѣвчина не вôдповѣла. Закипула верхну спôдницю на голову, присунула стôльчикъ до коровы и почала доити. Мати сѣла на соломѣ

Дбайможь про наше купецтво, берѣмъ ся до него всѣми силами, не лякаймось и не встыдаймось єго, а памятаймо на то, що одно купецтво робить людей ще найбôльше независимыми, а коли єго хто веде розумно и совѣстно, то оно певно забезпечує бытъ матеріяльный, такъ само, а може ще и значно лѣпше, якъ каждый иншій независимый фахъ. Пôдпираймо солідарно нашихъ купцѣвъ и крамарѣвъ, а поволи чей розвинесь знову у насъ та галузь зарбку, котра у насъ колись давными часами процвитала. Теперь особливо, коли надходять свята, коли торги бувають найбôльшй, то обовязкомъ нашимъ повинно бути, купувати лишь у своихъ людей, въ своихъ торговляхъ, склепахъ и крамахъ. Лишь спôльными силами двигнемо наше купецтво до давнои славы.

Рада державна.

(6-те засѣданє палаты пословъ, зъ дня 23 цвѣтня). На вчерашнôмъ засѣданю палаты пословъ, поставили пос. Екснеръ и товаришѣ внесенє о приступленю Австро-Угорщины до уніи патентовои и домагали ся предложеня нового закона патентового ще пôдчасъ теперѣшнои секціи.

Пос. Дершата и товаришѣ интерпелювали міністра просвѣты о реформы и обмеженя похатнои торговлѣ, предкладаючи вôдповѣдный проектъ закона.

Послы Зісъ и Розеръ вносили предложенє до закона о творенюю палатъ лѣкарскихъ.

Внесенє Прадого въ справѣ забезпеченя робôтникôвъ на случай калѣцтва и старости, передано комісіи промысловôй.

Катрайнъ и товаришѣ предкладали ревізію реґуляміну палаты пословъ.

Ґесманъ и товаришѣ предкладали пôдвысшити платню урядникамъ державнымъ 9 и 10 клясы ранґи.

Децъ вносивъ знести ерарiяльнй рогачки.

Мальфатті и товаришѣ интерпелювали президента міністрôвъ о причины несподѣваного закрытя тирольского сойму и чи правительство схоче спеціяльнй интересы италiяньскои части Тиролю пôдпирати?

Палата пословъ ухвалила въ другôмъ и третôмъ читаню законъ о провізоричнôмъ буджетѣ, а п. Міністеръ скарбу внѣсъ додаткове предложенє кредитове до прелімінаря державного въ справѣ розширеня р. кат. семінаріи духовнои у Львовѣ.

Слѣдующе засѣданє палаты пословъ, назначено на нинѣ (пятницю).

Комісія для ненарушимости посольскои и комісія податкова уконституовали ся въ той способъ, що перша выбрала своимъ предсѣдателемъ ґр. Коронініого, а єго заступникомъ Вратислава; друга Менґера предсѣдателемъ, а Чайковского заступникомъ.

Найблизше засѣданє комісіи адресовои палаты пословъ, вôдбуде ся въ суботу. На сѣмъ засѣданю предложить референтъ д-ръ Бѣлиньскій, выготовленый нимъ проектъ адресы. Коли той проектъ буде вôдповѣдати бажанямъ лѣвицѣ, то она буде за нимъ голосувати. Однакожь на той случай — и такъ здаєсь буде — колибъ лѣвица на той проектъ не згодилась, то — якъ доносить *Fremdenblatt* — предложить д-ръ Пленеръ именемъ лѣвицѣ свôй окремый проектъ адресы. На поправку адресы, референтъ єи д-ръ Бѣлиньскій не згодить ся.

Переглядъ політичный.

Presse пише: Вчерашна дебата въ комісіи адресовôй певно ослабила трохи надѣю на можность ухваленя спôльнои адресы, но все таки по нашôй гадцѣ, не можна тои надѣи цѣлкомъ покидати. Божь треба зважити, що жаденъ зъ представителѣвъ молодо-ческихъ и другихъ полудневo-славяньскихъ фракцій не домагає ся того, щобы поставити справы економічнй позаду правнодержавныхъ и національныхъ аспірацій; они застерегли ся лишь противъ того, щобы справъ такихъ не можна було таки вже зовсѣмъ порушувати въ палатѣ пословъ. Тажь и бесѣда престольна не домагає ся нѣчого бôльше, якъ лишь того, щобы партіи лишень въ интересѣ хосенной и скорои дѣяльности економічнои вôдложили свои бажаня и змаганя на разѣ на бôкъ. Щобы они ихъ зовсѣмъ покидали, того имъ нѣхто не каже, и було бы то — якъ примѣтивъ пôдчасъ дебаты президентъ міністрôвъ — цѣлкомъ неможливе. Нехайбы подумали надъ тымъ тй часописи лѣвицѣ, котрй зъ небувалымъ песімізмомъ, а хто знає, чи не зъ тайнымъ вдоволенємъ, засудили на смерть спôльну адресу!

Зъ компетентныхъ жерелъ заперечують, будьто бы донесенє деякихъ ґазетъ, що россійскй офіцыры приѣхали до фабрики оружія въ Штаєрѣ, въ цѣли заключеня умовы въ справѣ доставы оружія для Россіи, було правдою. Прибувшй тамъ офіцыры россійскй хотѣли лишь оглянути фабрику. О якôйсь умовѣ и бесѣды не було.

Декотрй вѣденьскй а за ними и польскй часописи подають вѣсть, що пос. Бѣлиньскій має бути заразъ по дебатѣ буджетовôй именованый міністромъ комунікацій. Въ міністерствѣ торговлѣ єсть вже роздѣлъ ресорту зовсѣмъ приготовленый.

Декотрй польскй ґазеты подають вѣсть зъ Вѣдня, що межи Коломъ польскимъ а лѣвицею прийшло до такъ великого зближеня, що ажь клюбъ Гогенварта мусить станути на боцѣ.

Вчера зъ рана о 7 год. давъ ся почути въ Римѣ страшный гукъ, котрый въ цѣлôмъ мѣстѣ выкликавъ величезный переполохъ. Всѣ домы страшно затрясли ся, вôкна стали пукати, а навѣть и деякй муры зарисували ся. Показало ся незадовго, що то недалеко вôдъ мѣста, бо лишь на чотиры кільометры наступивъ выбухъ въ пороховни коло Порта Поррезе. Въ пороховни тôй було 250 бочокъ пороху и можна собѣ представити якій то мусѣвъ бути страшный выбухъ. Доокола пороховнѣ на кôлька кільометрôвъ наробивъ выбухъ страшного нещастя. Въ самôмъ Римѣ мало що не всѣ вôкна повылѣтали, улицѣ повнй скла зъ шибъ. Въ костелѣ св. Петра наробило ся такои шкоды, що ажь треба було єго замкнути; такъ само и въ костелѣ св. Павла и монастири при нѣмъ. Кôлько людей згинуло въ сѣй катастрофѣ, ще не знати. Доси сконстатовано лишь то, що єсть около 200 людей бôльше або менше тяжко покалѣченыхъ. Не далеко пороховнѣ була школа рôльнича а въ нѣй 120 ученикôвъ; здаєсь, що богато зъ нихъ погинуло; доси сконстатовано, що єсть зъ нихъ 30 тяжко покалѣченыхъ а 8 вже умирає. Всѣ домы селянъ доокола пороховнѣ, въ вôддаленю кôлька метрôвъ выбухъ зовсѣмъ зруйнувавъ. Въ Ватиканѣ потовкъ выбухъ кôлька дуже красныхъ и цѣнныхъ мальованыхъ вôконъ, а такъ само высадивъ такожь вôкна и въ парляментѣ. На мѣсце нещастя поспѣшили заразъ міністры и богато людей. Король Гумбертъ взявъ навѣть чинну участь въ ратованю и навѣдувавъ ся до раненыхъ въ шпиталяхъ. Здаєсь, що причиною выбуху була неосторожность

а оперши ся о деревляный стовпъ, тяжко вôддыхала. „Незабаромъ весѣлє“ вертѣлось въ єи головѣ, выкликуючи острахъ зъ глубины серця. Єи „слѣпаки не зѣркають, якъ у Марины“. Въ тыхъ словахъ чула она насмѣшливôсть и погрозу за лихе обходженє зъ донькою.

За тото, що не хотѣла дати доньцѣ вѣна черезъ скупôсть и захланнôсть, чортъ хоче зъ нею женитись, насмѣває ся зъ неи и пѣє. Бо єли то не той лайдакъ, Антошко, то хтожь бы то иншій? Она не смѣла вымовити имени *куцого*, але на саму гадку весѣля зъ нимъ мурашки пробѣгали ѣй по тѣлѣ.

По выдоєню взяла Марина горнець, стара скопець и вернули до хаты.

— Моя Маринечко, розпали-но огонь, бо менѣ якось на потемки сумно.

Дѣвчина метнулась по дрова. Она не памятала, щобы мати кликала єи коли Маринечкою. Тепла дрожь радости пôйшла по єи тѣлѣ, серце металось. Сухй, пôдпаленй соломою дрова спалахнули поломѣню. Стара сидѣла на лавѣ, оперта до стола.

— А знаєшь ты, Маринечко, — почала, збудившись зъ задумы, — що тобѣ на Сѣвнои Матки кôнчить ся двацять лѣтъ.

— Не знаю, — вôдповѣла тихо.

— Часъ бы погадати о человѣ цѣ, та о власнôмъ ґаздôвствѣ.

Дѣвчина почервонѣвши, закрыла рукавомъ лице.

— Шкода менѣ позбувати ся тебе зъ халы, та що робити, — зôтхнула.

Дѣвчина, станула коло комина, спустила очи въ долину и мовчала.

— И я на старôсть сама одна, якъ сирота останy. А бодай-же тебе! Обтерла сухй очи.

Марина не важилась вôдзывати ся. Мусѣла посумнѣти, бо мати, дивлячись на неи, додала:

— Га, щожь робити, коли такій ладъ на свѣтѣ....

Пôдъ вплывомъ добрыхъ гадокъ, а боячи ся, щобы не розвѣялись, встала, вôдомкнула скриню, выняла зъ неи тонку, въ зеленй листки на червонôмъ днѣ вовняну хустку, замкнула скриню, сховала ключь, розложила хустку, оглянула, и, хочь руки трясли ся, звернула ся до дѣвчины:

— Нажь тобѣ, щобы-сь мала чимъ передъ людьми въ церквѣ похвалити ся. Видишь, не така я лиха, якъ ты собѣ гадаєшь.

Марина ажь спаленѣла вôдъ щастя, поцѣлувала матѣрь въ руку, и дивлячи ся розрадуваными очима на хустку, вôдповѣла:

— Я не гадаю, мамуне.

Стара тѣшилась щастємъ дочки. Незнана доси любôсть огрѣвала єи серце. Сѣла на лавѣ, кидаючи очима то на дочку, то на хустку. Зъ глубины серця почавъ будити ся поволи жаль за хусткою.

— Чи лишь по правдѣ Антошко поѣхавъ до Тарнова? — спытала.

Дѣвчина выдивилась здивована на матѣрь.

— По правдѣ, — вôдповѣла спокôйно — а чогожь бы я мала брехати?

Чортячій смѣхъ зъ дороги и корчѣвъ, долетѣвъ до середины хаты.

— Чуєшь? — зашипѣла стара, схапуючи ся зъ лавы.

— Вѣтеръ зôрвавъ ся и зашумѣвъ галузьомъ деревъ.

— Не вѣтеръ се. нѣ: Послухай лишь!

Присунула ся до вôкна. Наслухували обѣ, дѣвчина выбѣгла на дворъ.

Здалека, вôдъ коршмы, зъ поза корчѣвъ вôльшины, розлягъ ся чортячій смѣхъ, змѣняючій ся въ дике кукурѣканє. Мариська вернула до хаты.

— Е, то якійсь піякъ, або збыточникъ смѣє ся, нѣбы яке лихе.

— Єли не Антошко, то хтожь бы то?

Дочка поглянула цѣкаво на матѣрь. Молодша о трицять лѣтъ, не вѣрила въ лихе, а бодай нѣколи о нѣмъ не гадала.

— Докинь дровъ на огонь!

Дѣвчина выповнила приказъ, и дивуючи ся страхови матери, вернула до хустки, стала єи примѣрювати, складати то знову розкладати. Стара, грѣючи плечѣ до огню, важко задумалась.

— Треба довести до кôнця зъ дѣвчиною, — повтаряла въ головѣ — треба зъ нею закôнчити, бо вже й люде дивують ся и Панъ Бôгъ гнѣває ся и єгомость напоминають а и *куцій* починає вдавати ся.

Куцого ненавидѣла, була бы го стовкла на квасне яблоко, щобы не тикавъ носа у єи справы, але боялa ся єго дуже. Вже и вечерѣ лише въ губы взяла, казала дѣвчинѣ замкнути дверѣ вôдъ сѣней на колодку и лягати попри нѣй на постѣль

(Дальше буде.)

При тôмъ цѣкаве и то, що зъ вояковъ стоячихъ на сторожи коло пороховнѣ змогло шѣстьохъ спасти ся бѣгствомъ, а лишь капраля ранило въ ногу, такъ сильно, що єи треба єму вôдоймити.

Загальный результатъ выборôвъ до румуньского парламенту, представляє ся такъ: Выбрано 36 кандидатôвъ правительственныхъ, а 17 членôвъ опозиціи; въ 23 случаяхъ потреба выборôвъ тѣснѣйшихъ. Оногдашнй выборы зъ другого округа выборчого, вôдбули ся якъ найспокôйнѣйше. Выбрано 18 кандидатôвъ правительственныхъ, 15 опозиційныхъ, а въ 6 округахъ прийде до тѣснѣйшого выбору. Не звѣстно ще до теперь, якъ выпали выборы въ кôлькохъ округахъ букарештеньскихъ. Позаякъ поставлено дуже много кандидатôвъ, то въ многихъ случаяхъ мусить прийти до тѣснѣйшихъ выборôвъ, котрй въ другôмъ голосованю запоручують кандидатамъ правительственнымъ значну бôльшôсть.

Новинки.

— **Конкурсы.** Дирекція почтъ и телеґрафôвъ у Львовѣ розписала конкурсъ на посады експедієнтôвъ въ урядѣ почтовôмъ въ Борыни, повѣтъ Турка, и въ Давидовѣ, повѣтъ Львôвъ, зъ речинцемъ до 6 мая.

— **Краєва Рада школьна** ухвалила на засѣданю дня 20 го цвѣтня с. р. именувати кандидата стану учительского Андрея Процика заступникомъ учителя при ц. к. ґімназіи им. Францъ Іосифа у Львовѣ; — потвердити выбôръ п. Юліяна Пузины и о. Авдія Шепаровича на делеґатôвъ рады пов. до окружнои Рады школь. въ Товмачи; — повѣдомити Выдѣлъ краєвый о осудѣ въ справѣ внесеня послôвъ Ґольдмана и Фрухтмана, що до заведеня при семинаріяхъ учительскихъ спеціяльныхъ курсôвъ для образованя учителѣвъ религіи жидôвскои; — перемѣнити вôдъ 1-го вересня 1891 одноклясову школу людову въ Наваріи въ повѣтѣ львôвскôмъ на двоклясову о двохъ учителяхъ зъ цѣлою платнею; — именувати Аполинарія Блонаровича сталымъ учителемъ пятиклясовои школы мужескои въ Бродахъ.

— **Кваліфікаційный испытъ** на учителѣвъ звычайныхъ народныхъ школъ зложили въ речинци весняномъ 1891 въ Перемышли: Чеховска Катерина, Джевицка Сузанна, Ґардзелѣвна Павлина, Ґерльосôвна Амалія, Лерхôвна Михайлина, Поцєѣвна Єлена, Пельмановна Фльорентина (зъ ôдзначенємъ), Закревска Ванда и Павло Миссакъ. Крôмъ того зложили доповняючій испытъ на учителѣвъ звычайныхъ школъ народныхъ зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ: Тадей Ґарновскій, Амброзій Кноблъохъ и Иванъ Нѣментовскій.

— **Портреты бл. п. Олександра Огоновского** появлять ся вже въ короткôмъ часѣ въ однôй зъ перворядныхъ літоґрафій у Вѣдни. Выданємъ ихъ займає ся приятель бл. п. Олександра, и покрывaє всѣ кошты выдавництва близько 500 зр., зъ своси кишенѣ. Портреты въ числѣ 1500 вôддає вôнъ товариству „Просвѣта“ и призначує цѣлый дохôдъ зъ розпродажи на памятникъ а взгядно на стіпендію незабутного покôйника.

— **Про пригоду зъ скаженымъ вовкомъ** подають буковиньски ґазеты ще такй вѣсти: Дня 18 с. м. въ суботу перейшовъ зъ за кордону через пасовиско вôдъ Магалѣ вовкъ, маючій 1 або 2 роки, и ишовъ здовжь гостинця черезъ Садаґуру до Рогôзны. По дорозѣ кидавъ ся на переходячихъ и калѣчивъ ихъ по найбôльшôй части въ шию або въ лице. Нападъ выконувавъ такъ быстро, що выминути було неможливо и такъ сильнє, що н. пр. Гершкови Доненфельдови зломивъ вилицю а Василеви Мелечукови нôсъ. Въ Жучцѣ на самъ передъ зайшовъ до касарнѣ, впавъ до кухнѣ и скалѣчивъ тамъ драґона, котрый зъ початку перелякавъ ся и прийшовъ до себе, ажь коли острй зубы звѣрюки вбили ся єму въ шию. Зъ вôдси кидавъ ся на иншй особы, мѣжь иншими халупника, Олексу Зварича, та скалѣчивъ єго въ рамя. Мимо того сей вôдважный чоловѣкъ постановивъ гонити за вовкомъ и въ тôй цѣли взявъ зô собою зелѣзнй вилки. Вовкъ побѣгъ дальше до Рогôзны и покалѣчивъ богато осôбъ. Зъ вôдтамъ звернувъ ся назадъ до Садаґуры и ту зайшовъ єму дорогу Зваричь зъ другимъ чоловѣкомъ. И коли вовкъ кинувъ ся на товариша, Зваричь ударивъ єго по крижахъ, по чѣмъ було вже легко добити єго. Слѣдкомъ за вовкомъ ишовъ поліцай Ґрінберґъ и сторожа нôчна зъ Садаґуры. Тая страшна вандрôвка вовка тревала лишень пôвъ годины. Заразъ старано ся подати поратунокъ нещасливымъ а найбôльша часть зъ нихъ самй ставили ся того самого дня до Черновець, де подано имъ першу помôчь лѣкарску. Въ понедѣлокъ пополудни выправлено 17 покалѣченыхъ поспѣшнымъ поѣздомъ пôдъ дозоромъ радного Собковича до Букарешту. Легкй ушкодженя понесло 15 осôбъ и тыхъ полишено по хатахъ. Дуже тяжку рану одержала Доміника Глевка зъ Рогôзны, 40-лѣтня женщина. Она має ушкодженє на чолѣ, на вилицяхъ, и на носѣ. Лѣва сторона ока и праве лице суть формально подертй. Рôвножь дуже тяжко ушкодженый профессоръ університету д-ръ Іосифъ Строблъ, котрый має рану вôдъ укушеня на правôй руцѣ и рану вôдъ подертя на лици. Драґонъ Падура знаходить ся въ шпитали войсковôмъ. Доси знає ся, що вовкъ покалѣчивъ 35 людей. Вовка видѣли того для досвѣта о 4 год. въ Топорôвцяхъ, о 7 год. рано въ Раранчу а межи 7 а 8 год. въ Магалѣ якъ надôбѣгъ зъ Журина. Зъ Садаґуры дали до староства въ Чернôвцяхъ знати, що въ Сторожинци горѣшнôмъ показалось бôльше вôвкôвъ а такй самй вѣсти наспѣли и зъ другихъ сторонъ. Въ наслѣдокъ того вызначило староство въ цѣлôмъ черновецкôмъ повѣтѣ облаву на вовки на день 29 с. м. Проф. Строблъ выѣхавъ оногды на власный коштъ до шпиталю въ Букарештѣ.

— **Дивовижне** Броніслава, жена Володислава Пшепюрки въ Мѣльци (на Мазурахъ) повила дня 13 с. м. двоє жиючухъ дѣтей мужеского пола, зрослихъ зô собою черезъ цѣлу довготу грудей ажь понизше живота. Дѣти, оба хлопцѣ, були впрочѣмъ зовсѣмъ здоровй, але все такй жили всего лишь кôлька днѣвъ. По смерти выслано цѣкавый сей оказъ до анатомічного музею въ Краковѣ.

Всячина.

Жалоба по помершихъ у племенъ африканьскихъ. Африканцѣ рôзныхъ сторôнъ мають также рôзнй ознаки жалобы. Всѣ однакъ сходять ся въ тôмъ, що за жалôбну фарбу уважають краску бѣлу. Вправдѣ мурины не одягають ся бѣло, бо и взагалѣ въ нѣщо не одягають ся, но за то малюють на знакъ жалобы лице на бѣло, а лишень деякй племена уживають краски чорнои. Стенлі оповѣдає, що мужчины деякихъ племенъ коло лѣса Уреґґа мастять ся по смерти своихъ жѣнокъ клейстромъ, зробленымъ зъ вугля деревляного, котрый покрывaє лице ихъ черезъ пôвтретя року. Всѣ Африканцѣ вѣрять въ то, що житє позагробове нѣчимъ не рôзнить ся вôдъ звычайного земского житя. Зъ вôдси иде, що гробы помершихъ обставляють ся завсѣгды стравами. Однй ставлять на гробахъ приятелѣвъ рижь, другй зелѣзну миску повну крови, котра має бути напиткомъ для душѣ. Дамарасы (племя африканьске въ краю Дамара), ломлять помершимъ хребетъ, зашивають въ шкôру зъ вола, и ажь тогдѣ кладуть до гробу лицемъ на пôвнôчь. На могилѣ ставлять вôдтакъ всѣлякй стравы и выголошують до небôщика промовы, въ котрыхъ желають єму доброго апетиту. Деякй племена зашивають мерцѣвъ также въ шкôру и выставляють ихъ публично. Тогды приходять знакомй и обвязують мерця хустками, такъ, що замотають єго зовсѣмъ въ хустки. На жертву помершимъ приносять Африканцѣ курки, а кровію ихъ скроплюють землю. Колибъ рôдня помершого того не зробила, то тогдѣ душа его не мала бы спокою и страшила бы усѣхъ мешканцѣвъ дому. Иншй знову племена вѣрують, що душѣ помершихъ входять въ тѣла осôбъ жиючихъ. Душа мужа, пôсля мѣсцевого повѣрія, входить въ тѣло жѣнки, часто густо мстить ся за попередне зле пожите, та наводить на неи тяжкй слабости и болѣ. Єсли вдова хоче другій разъ вôддати ся, то иде до фетиша (чарôвника) а той вяже ѣй руки и ноги, и занурює кôлька разôвъ въ водѣ, щобы — утопити проживаючу въ нѣй душу першого мужа.

Господарство, промыслъ и торговля.

Цѣна збôжа и другихъ продуктôвъ.

Львôвъ: пшениця 8·50 до 9·05, жито 6·25 до 6·60; ячмѣнь 5·50 до 6·40; овесъ 6·65 до 7·10; рѣпакъ 11·— до 12·10; горохъ 6·— до 10·75; выка —.— до —.—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 42·— до 52·—; бѣла —.— до —.— зр. шведска —.— до —.—; Хмѣль —.— до —.— зр. за 50 кільо мѣсце Львôвъ. Оковита готова за 10.000 літрôвъ —.— до —.— мѣсце Львôвъ.

Тернопôль: пшениця 8·25 до 8·80; жито 5·90 до 6.45; ячмѣнь 5.25 до 7.—; овесъ 5·80 до 6.70; горохъ 6·— до 10·—; выка —.— до —.—; рѣпакъ 11·— до 12·—; льнянка —.— до —.—; конюшина червона 41·— до 48·— бѣла —·— до —·— шведска —.— до —.—.

† Посмертнй вѣсти.

Марія зъ Лапицкихъ Людкевичева, вдова по артистѣ руского театру, а также и бувша артистка тогожь театру, упокоила ся оногды у Львовѣ въ 31 роцѣ житя. Вѣчна ѣй память!

Телеґрамы.

Вѣдень 24 цвѣтня. Ґр. Таффе выѣзджає вечеромъ до своєи недужои сестры въ Празѣ.

Вѣдень 24 цвѣтня. *Polit. Corr.* доносить, що сербскій міністеръ фінансôвъ, Вуичь, конферувавъ вчера довшій часъ зъ шефомъ секціи въ міністерствѣ дѣлъ заграничныхъ, Ґлянцомъ, а нинѣ выѣзджає до Петербурга.

Дрездно 24 цвѣтня. Приѣхавъ тутъ вчера цѣсарь Вільгельмъ и взявъ въ полудне участь въ войсковôй парадѣ, пôдчасъ котрои проводивъ своимъ полкомъ. Вечеромъ вôдъѣхавъ до Айзенахъ.

Римъ 24 цвѣтня. Доси ще не выкрыто причины выбуху въ пороховни коло Порта Поррезе. Загально припускають, що єсть се дѣломъ анархістôвъ.

Лондонъ 24 цвѣтня. Бюро Райтера доносить, що Портуґалія вôдповѣла на рекламацію льорда Сальсберіого и обѣцяла признати свободу плавбы на рѣцѣ Панґве въ Африцѣ.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля годинника львôвского. (Ôдъ 1 жовтня 1890).

До Львова приходять:	Поѣздъ поспѣшн або кур.	Поѣздъ особовый	Поѣздъ особовый	Поѣздъ мѣшаный
Зъ Кракова	4·03	9·28	8·50	7·15
Зъ Пôдволочискъ	2·20	7·30		3·15
Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче	2·08	7·01		2·38
Зъ Сухи, Хирова, Стрыя, Гусятына и Станіславова		8·30		
Зъ Будапешту, Мункача, Лавочного, Стружа, Хирова, Стрыя, Гусятина и Станіславова		12·08		
Зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова		6·53		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.		2·—		
Зъ Букарешту, Яссъ, Черновець, Гусятина и Стан.	8·—			
Зъ Белзця (Томашева)				5·41
Зъ Белзця (лишь у вторки и пятницѣ)				10·17
Зô Львова ôдходять:				
До Кракова	2·28	8·30	4·20	7·20
До Пôдволочискъ	4·11	9·50		10·35
До Пôдволочискъ на Пôдзамче	4·22	10·15		11·05
До Стрыя, Хирова, Стружа, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина		5·55		
До Стрыя, Хирова и Сухи		10·20		
До Стрыя, Хирова, Сухи, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова и Гусятина		8·45		
До Станіславова, Черновець, Яссъ, Букарешту и Гусятина	9·16			
До Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту		4·30		
До Станіславова, Гусятина, Черновець и Сучавы		10·16		
До Белзця (Томашева)				8·03
„ лишь въ пятницѣ				2·29
„ лишь вô вторки				4·43

Примѣтка: Годины пôдчеркненй лінійкою означають часъ нôчный ôдъ год. 6 вечеръ до год. 5 мін. 59 рано.

Одвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоитъ 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будутъ свои оповѣщеня умѣщати, одержуютъ ôдповѣдный рабатъ.

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручае:

Сиропъ зѣляно-слодовый Др. Зебургера, знамените и выпробоване средство противъ всякихъ слабостей грудей и гортанки. Уживае ся що три годины для дорослыхъ по ложцѣ ôдъ кавы. — Цѣна бутельки 50 кр.

ЛЮДВИКЪ ГОЛОВАЦКІЙ

перша краева

ФАБРИКА КОРОБОКЪ

пôдъ ч. 194

въ Замарстиновѣ пôдъ Львовомъ.

ôдъ 12 лѣтъ истнуюча фабрика выробляе, при помочи найновѣйшихъ машинъ, коробочки картоновî всякои якости и всякои величины до вытылокъ для аптикъ, коробочки и касетки до чаю въ друкомъ золотымъ и чорнымъ зô станіолю и безъ тои, коробочки на салярнî выробы, до карточокъ візитовыхъ, покрышки на бритвы, якъ также и всякî иншî выробы въ объемъ тои фабрики входячî.

Замовленя выробляе по цѣнахъ низкихъ и въ якъ найкоротшôмъ часѣ. Цѣна за 100 кор. и пачокъ со станіолью и зъ золотымъ друкомъ пôвъ к. 16 зр. 8 зр., чверть к. 9 зр. 4 зр. одна 16 к. 6 зр. 3 кр. безъ станіоли и безъ станіоли и безъ золотого друку зъ чорнымъ друкомъ 100 короб. и пôлокъ на пôвъ к. 13 зр. 5 кр. чверть к. 7 зр., 2.50 зр., одна 16 к. 4 зр. 1·50 и т. д.

При бôльшихъ замовленяхъ удѣлае ся ôдповѣдный рабатъ.

Гербата россійска. — *Самовары Тульскі.*

Перша краева фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ

хиньске срѣбло

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручаютъ:

Предметы служачî до ужитку церковного и домового, ôдповѣднî на **выправы слюбнî, подарунки**, у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ**.

Репарацii, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

ФАБРИКА

Перша галицка — *заложена 1877*

Л. І. МАЛЕВСКІЙ у Львовѣ

ул. Ôрмяньска ч. 12

поручае выроблюванî въ своѣи фабрицѣ **корки** до бочокъ и бутыльокъ найлѣпшого сорта и дешевшî ôдъ заграничныхъ, также дерево коркове и колеса до меленя шпона, пôдошвы и корочки дамскî. — Перестерѣгаю Впч. Публику передъ пôдроблюваньемъ, не приносячимъ користи.

корковъ катальоньскихъ.

Мешканьцѣ Львова!

можутъ хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Соксельета

Молоко стерилізоване

пôсля методы того професора, есть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступае цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленî тымъ молокомъ не слабуютъ на жаднî слабости жолудковî або кишковî и въ загалѣ не пôдлягаютъ такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштуе найменше два разы только.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя приймае

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовой ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

ВАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купуе и спродае

всякî ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жаднои провизіи.

Яко добру и певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}$% листы гипотечнî.	**4%** пожичку пропинаційну галицку.
5% листы гипотечнî преміованî.	**5%** „ „ буковиньску.
5% листы гипотечнî безъ преміи.	**$4\frac{1}{2}$%** пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
$4\frac{1}{2}$% листы Тов. кредитового земс.	
$4\frac{1}{2}$% листы Банку краевого.	**$4\frac{1}{10}$%** пожичку пропинаційну угорску.
$4\frac{1}{2}$% пожичку краеву галицку.	

4% угорскî Облигаціи индемнизаційнî,

котрî то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купуе и продае **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного приймае ôдъ Вп. купуючихъ всякî **выльосованî, а вже платнî мѣстцевî** паперѣ цѣннî, якъ также **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизіи, а противно замѣсцевî,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляе новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за звоpотомъ коштôвъ, котрî самъ поносить.

Превосходнî въ смаку и запаху

черезъ **Суезъ** спроваджепî

ГЕРБАТЫ

хиньскî

по зл. 2, 2·80, 3·20, 3·60, 4, 4·40 и 5 зл. за фунтъ — 500 грамôвъ.

Высѣвки гербаты

по зл. 1·50 и 1·70 за фунтъ = 500 ґрамôвъ зъ найсвѣжшого транспорту поручае **Торговля**

СТ. МАРКЕВИЧА

у Львовѣ, Рынокъ ч. 42.

Купуемо

переношену одѣжь мужеску

по найвысшихъ цѣнахъ

и ожидаемо посылокъ пôдъ адресомъ:

Експортъ суконъ

„пôдъ Опавою“

Troppau, österr. Schlesien.

Окулиста Дръ Ґезанґъ,

б. ельевъ асистентъ и операторъ на окулистичнôй клиницѣ проф. Фухса у Вѣдни.

Львôвъ, ул. Ягайлоньска ч. 2

напротивъ нового гмаху Касы Ощадности.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧÎ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовой ч. 14.

COGNAC

курацiйный

правдивый французскій

перворядной фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылае за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскій,

Львôвъ, ул. Валова 14.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

антикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручае:

Нервотонъ.

Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, исхіосѣ и паралижахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротворъ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ колькома лѣтами черезъ апоплексію утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моею родиною безъ найменшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якî менѣ только раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшій часъ **„Нервотону“**, препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Леопольда Литыньского“**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣемъ терпячихъ людей. Антоній Новаковскій.

Груднî зѣля Д-ра Зебургера

противъ кашлю, душности, нежиту и т. п.

Цѣна фляшки 20 кр.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.